

Politechnika
Wroclawska

Wykresy ale i funkcje

Wojciech Myszka

2024-10-17

- 1 Funkcje
- 2 Edytory
- 3 Funkcje (ciąg dalszy)
- 4 Wykresy
- 5 Kończymy z funkcjami
- 6 Inne rodzaje wykresów

Funkcje

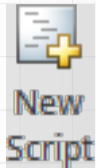
Po co?

1. Pojawiło się pytanie czy można zadać MATLABowi funkcję i poprosić, żeby narysował jej wykres.
2. No to trzeba wiedzieć coś o funkcjach. . .
3. Żeby wiedzieć coś więcej o funkcjach muszę powiedzieć coś o edytorze poleceń i skryptach. . .

Edytory

Nowy skrypt I

- ▶ Najprostsza metoda pracy to wpisywanie poleceń i oglądanie wyników.
- ▶ Gdy obliczenia polegają na wykonaniu kilku poleceń — można je wpisać do pliku tworząc „nowe polecenie”.
- ▶ MATLAB wyposażony jest w edytor ułatwiający tworzenie i modyfikowanie takich plików z poleceniami (zwanymi tradycyjnie **skryptami**).
- ▶ Edytor pozwala na pracę z wieloma plikami, ma też możliwość edytowania jednego pliku w dwu oknach/miejscach.

Nowy skrypt II

- ▶ Dodatkowo ma możliwość odpluskwiania programów (debugowania — będzie o tym mowa później).
- ▶ Polecenia zapisuje się do pliku (o rozszerzeniu `.m`) i mogą być one uruchamiane na dwa sposoby:
 - ▶ naciskając klawisz Run (gdy plik otwarty jest w edytorze);
 - ▶ wpisując nazwę pliku jako polecenie MATLABa.
- ▶ Zapisując plik MATLAB może ostrzegać, że nazwa pliku pokrywa się z nazwą jakiejś jego funkcji — należy na to reagować.

New Live script

New Live Script

1. Drugim edytorem jest *Live editor*.
2. Pozwala on przeplatać obliczenia i ich wyniki z tekstem.
3. Wszystkie wykresy automatycznie umieszczane są pod poleceniami je generującymi.
4. Można za jego pomocą (podobnie jak w „zwykłym” edytorze) tworzyć skrypty.

Skrypty I

1. Po co są skrypty?
2. Mamy do wykonania zadanie (patrz na [stronie zajęć](#))
Rozwiąż układ równań $Mx = C$ mając macierz M współczynników niewiadomych oraz macierz C wyrazów wolnych

$$M = \begin{bmatrix} -2 & 0.5 & 4.2 & 8 \\ 0 & 4 & 8 & 2 \\ -5 & 7 & 3 & 1 \\ 10 & 12 & -6 & 4 \end{bmatrix} \quad C = \begin{bmatrix} 73.5 \\ 15.2 \\ -33 \\ 5 \end{bmatrix}$$

Zadanie jest dosyć proste:

- ▶ trzeba wpisać wartości do tablic
- ▶ wykonać prostą operację lewego dzielenia
- ▶ sprawdzić poprawność obliczeń

Skrypty II

```
M=[-2 0.5 4.2 8; 0 4 8 2; -5 7 3 1; 10 12 -6 4];
```

```
C=[73.5 15.2 -33 5]';
```

```
x=M\C
```

```
M*X-C
```

3. Gdy zdarzy się tak, że podczas wprowadzania danych do tablic popełnimy jakiś błąd — trzeba będzie go poprawić.
4. Edytor poleceń może nie być wystarczająco wygodny, zwłaszcza, gdy trzeba modyfikować ich wiele.
5. Znacznie lepsze będzie wpisanie poleceń do pliku; i uruchamianie ich z pliku
6. MATLAB oferuje dwa edytory

Skrypty III

6.1 „zwykły” (ikona opisana jako *New Script*)

Pliki zapisywane przez ten edytor powinny mieć rozszerzenie `.m` żeby MATLAB je rozpoznawał

6.2 „zaawansowany” (ikona opisana *New Live Script*)

pliki tworzone przez ten edytor muszą mieć rozszerzenie `.mlx` żeby matlab je rozpoznawał

7. Polecenia zapisane w pliku wykonać można na trzy sposoby:

7.1 Otwierając plik w edytorze i naciskając ikonkę *Run* (tak trójkącik)

7.2 Wydając polecenie zgodne z nazwą pliku: żeby wykonać polecenia zawartye w pliku `aa.m` piszemy po prostu `aa`

7.3 Wskazując plik w menedżerze plików MATLABa i wybierając polecenie *Run* z menu (lub naciskając klawisz F9)

W zasadzie nie ma wielkich różnic między użyciem poleceń zapisanych z użyciem tych edytorów.

Funkcje (ciąg dalszy)

czyli wszystkie dostępne w MATLABie i jego pakietach dodatkowych

Anonimowe I

- ▶ W oryginale nazywają się *anonymous* (stąd takie tłumaczenie)
- ▶ Czasami nazywane są *funkcjami lambda*

Funkcja anonimowa powiązana jest z obiektem zwanym *function handle* i używane są do zapisu bardzo prostych, jednoliniowych wyrażeń.

Function handle może być **trochę** porównywane do znanego z C++ wskaźnika na funkcję...

Przykład

```
sqr = @(x) x.^2;
```

`sqr` to zmienna, która jest „wskaźnikiem” na funkcję o jednym argumencie `x` (`@(x)`) realizującą operację podniesienia do kwadratu.

Anonimowe II

Zwracam uwagę na tę kropkę: argumentem funkcji może być i skalar i wektor (i macierz)

Kolejny przykład funkcji, która korzysta z jakichś stałych:

```
a = -3.9;
```

```
b = 52;
```

```
c = 0;
```

```
parabola = @(x) a*x.^2 + b*x + c;
```

Gdy chcemy stworzyć funkcję, która nie ma parametrów

```
t = @() datestr(now);
```


Anonimowe III

(polecenie `now` odczytuje bieżący czas, funkcja `datestr` konwertuje wartość format czytelny)

Podczas używania tej funkcji mimo braku parametrów nawiasy są konieczne:

```
>> t()
```

```
ans =
```

```
    '18-Oct-2024 09:57:22'
```


Użytkownika: w pliku `.m` lub `.mlx` |

Kolejna możliwość zdefiniowania funkcji to zapisanie własnego jej algorytmu w pliku poleceń MATLABa. Możliwość ta znana jest również z innych języków programowania.

Definicja funkcji wygląda jakoś tak

```
function [y1, ..., yN] = myfun(x1, ..., xM)
...
end
```

W ogólnym przypadku (inaczej niż w C/C++) funkcja może zwracać wiele wartości.

- ▶ x_1 do x_M to parametry wejściowe (argumenty) funkcji
- ▶ y_1 do y_N to wartości **wyniki** (tablica!) zwracane przez funkcję
- ▶ `myfun` to nazwa funkcji

Użytkownika: w pliku `.m` lub `.mlx` II

- ▶ w miejscu kropeczek wpisujemy kod (algorytm) funkcji
- ▶ `end` (nieobowiązkowe) mówi gdzie się funkcja kończy

Funkcja zapisana musi być w pliku o nazwie `myfun.m` albo `myfun.mlx`

Przykładowe funkcje:

1. `addme()`

2. `kwadrat()`

3. `sześcian()`

4. `tryg()` zdefiniowana tak:

```
tryg = @(x) sin(x) + cos(x);
```


Wykresy

Najprostszy `plot()`

Już poznaliśmy.

- ▶ Wykres powstaje na podstawie dwu tablic danych zawierających współrzędne x i y punktów.
- ▶ Tablice muszą być jednakowej długości.
- ▶ Gdy jest tylko jedna tablica — zakłada się, że indeks tablicy jest współrzędną x
- ▶ Dodatkowe parametry pozwalają zdefiniować styl wykresu; można je zmienić korzystając z menu
- ▶ Wszystkie kolejne polecenia `plot()` wyświetlane będą w tym samym okienku — co czasami prowadzi do nieporozumień (zwłaszcza podczas korzystania ze skryptów)
- ▶ Trzeba pamiętać o użyciu poleceń:
 - ▶ `figure` (które tworzy dla każdego wykresu osobne okienko)
 - ▶ `hold` (które pozwala dodać coś do wykresu)

Inne rodzaje wykresów

Line Plots	Scatter and Bubble Charts	Data Distribution Plots	Discrete Data Plots	Geographic Plots	Polar Plots	Contour Plots	Vector Fields	Surface and Mesh Plots	Volume Visualization	Animation	Images
plot 	scatter 	histogram 	bar 	geoplot 	polarplot 	contour 	quiver 	surf 	streamline 	animatedline 	image
plots 	scatter3 	histogram2 	barh 	geoscat 	polarhistogram 	contourf 	quiver3 	surfz 	streamslice 	comet 	imagesc
stairs 	bubblechart 	pie 	bar3 	geobubble 	polarscatter 	contour3 	feather 	surf1 	streamparticles 	comet3 	
errorbar 	bubblechart3 	pie3 	bar3h 		polarbubblechart 	contourslice 		ribbon 	streamribbon 		
area 	swarmchart 	scatterhistogram 	pareto 		compass 	fcontour 		pcolor 	streamtube 		
stackedplot 	swarmchart3 	swarmchart 	stem 		ezpolar 			fsurf 	coneplot 		
loglog 	spy 	swarmchart3 	stem3 					fimplicit3 	slice 		
semilogx 		wordcloud 	stairs 					mesh 			
semilogy 		bubblecloud 						meshc 			
fplot 		heatmap 						meshz 			
fplots 		paralelplot 						waterfall 			
fimplicit 		plotmatrix 						faesh 			

Wykres funkcji I

No, ale pytanie było o wykres funkcji. . .

Żeby narysować wykres funkcji można użyć funkcji `fplot()`. Skoro już wiemy jak konstruować wykresy — możemy spróbować z funkcją `kwadrat()`

```
fplot(kwadrat)
```

```
Not enough input arguments.
```

```
Error in kwadrat (line 3)
```

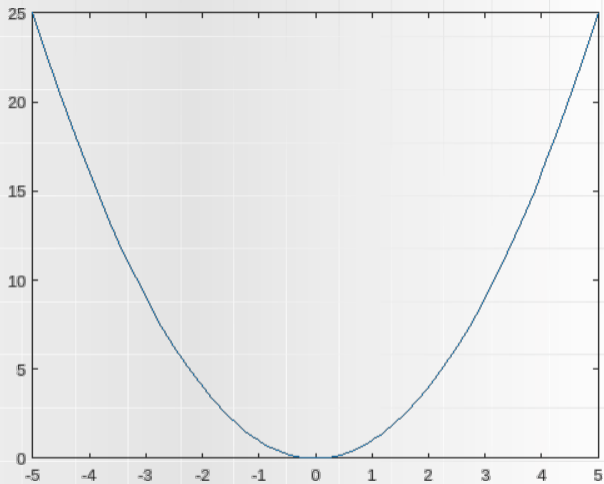
```
    y = x.^2;
```

Ale to nie działa. . .

Otóż argumentem funkcji `fplot()` musi być *function_handle*: wskaźnik na funkcję


```
funkcja = @kwadrat;  
fplot(funkcja)  
hold on
```

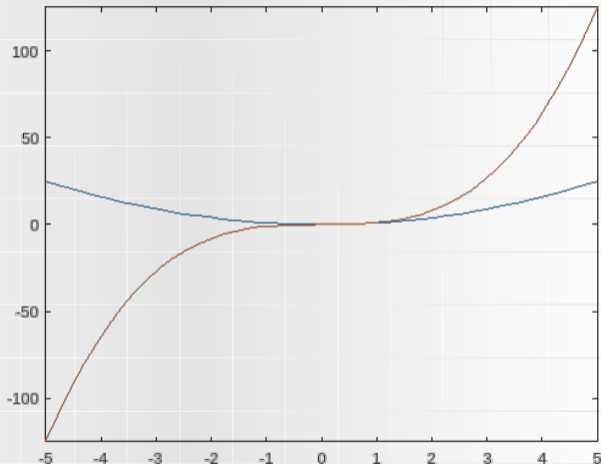

Kilka wykresów

Zamiast używać kilku funkcji
jako parametry do `fplot()`
zalecam użyć polecenia `hold`
`on` i `hold off`

```
funkcja1 = @szescian;  
fplot(funkcja1)
```


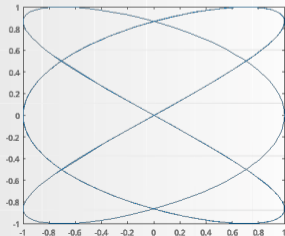

Użycie funkcji

1. Standardowy przedział w jakim rysowana jest funkcja to -5 do 5 .
2. Można to zmienić, dodając drugi parametr: `fplot(f, xinterval)`, na przykład tak: `fplot(f, [-10,20])`
3. Funkcja `fplot()` może również służyć do rysowania wykresów funkcji zadanych parametrycznie, przez układ:

$$x = f_x(t) \quad y = f_y(t)$$

```
xt = @(t) cos(3*t);  
yt = @(t) sin(2*t);  
fplot(xt,yt)
```

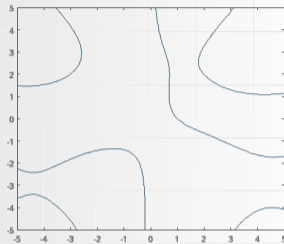

Inne funkcje tego typu I

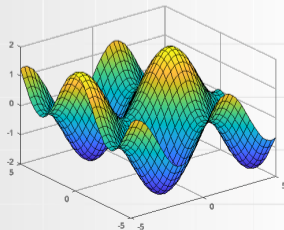
1. `fimplicit()` — rysuje wykres funkcji zadanej równaniem $f(x, y) = 0$

```
fp = fimplicit(@(x,y) y.*sin(x)  
+ x.*cos(y) - 1)
```


2. `fsurf()` — rysuje wykres funkcji zadanej równaniem $z = f(x, y)$

```
fsurf(@(x,y) sin(x)+cos(y))
```


Inne funkcje tego typu II

3. `fplot3()` — rysuje wykres funkcji zadanej równaniami parametrycznymi

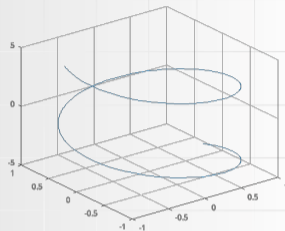
$$x = f_x(t) \quad y = f_y(t) \quad z = f_z(t)$$

```
xt = @(t) sin(t);
```

```
yt = @(t) cos(t);
```

```
zt = @(t) t;
```

```
fplot3(xt,yt,zt)
```

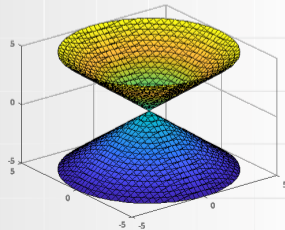

4. `fimplicit3()` — rysuje wykres funkcji zadanej równaniem

$$f(x, y, z) = 0$$

```
f = @(x,y,z) x.^2 + y.^2 - z.^2;
```

```
fimplicit3(f)
```

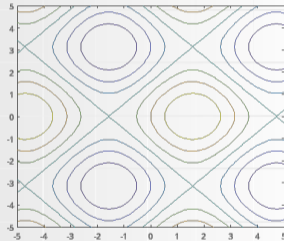

Inne funkcje tego typu III

5. `fcontour()` — rysuje wykres funkcji zadanej równaniem $z = f(x, y)$ dla różnych wartości z

```
f = @(x,y) sin(x) + cos(y);  
fcontour(f)
```


Inne funkcje tego typu IV

Uwaga

- ▶ We wszystkich tych funkcjach standardowy zakres zmienności zmiennych to przedział $[-5; 5]$. Można to zmienić dodając odpowiedni parametr (najczęściej tablica).
- ▶ Również styl i kolor linii może być modyfikowany

Wygląd wykresu

1. -, --, :, .- — typ linii (ciągła, przerywana, kropkowana, kropka-kreska)
2. o, +, *, ., x, _, |, s, d, ^ v, >, <, p, h — znacznik (kółko, plusik, gwiazdka, kropka, krzyżyk, linia pozioma i pionowa, kwadrat, diament, trójkąt skierowany w różne strony, pięciokąt, sześciokąt)
3. y, m, c, r, g, b, w, k — kolor linii (yellow, magenta, cyan, red, green, blue, white, black) (ale jest więcej sposobów na modyfikowanie kolorów)

Gdy specyfikacja się nie pojawi, MATLAB będzie używał swoich ustawień standardowych

Zestawy danych będą wyświetlane na wspólnej dla wszystkich osiach liczbowych

Funkcja `figure()` I

1. Polecenie `figure` tworzy nowe okienko, w którym wyświetlany będzie wykres

```
f = figure
```

w zmiennej `f` znajdzie się „identyfikator” okienka, pozwalający dodawać (i modyfikować) jego zawartość

2. Polecenie może mieć szereg parametrów określających „cechy” okienka
 - ▶ nazwę (`Name`)
 - ▶ kolor (`Color`)
 - ▶ pozycję (`Position`)

po nazwie parametru trzeba podać wartość cechy, na przykład

```
figute('Name', 'Prosty wykres', 'Color', 'blue')
```


Funkcja `figure()` II

3. Gdy chcemy „wrócić” do wcześniej zdefiniowanego okna

```
f1 = figure % pierwsze okienko
```

```
...
```

```
f2 = figure % drugie okienko
```

```
...
```

```
figure(f1) % „wracamy” do pierwszego okienka
```

4. O tym poleceniu trzeba zwłaszcza pamiętać podczas wyświetlania wykresów ze skryptu
5. Gdy zagubimy się w wykresach polecenie `gcf` zwraca „identyfikator” aktualnego wykresu. (`gcf` — *get current figure*)

ttiledlayout I

- ▶ Gdy chcemy na jednym obrazku przedstawić kilka wykresów obok siebie — możemy wybrać „układ kafelkowy”
- ▶ Nazywa to się *tiled layout*. Włączamy poleceniem
 - ▶ `tiledlayout(m,n)` — co oznacza siatkę m na n kafelków
lub
 - ▶ `tiledlayout('flow')` — co powoduje dodawanie kolejnych wykresów, zmieniając w każdym kroku layout
- ▶ `nexttile` — te polecenie rozpoczyna każdy kafelek

tiledlayout II

```
tiledlayout('flow')
```

```
nexttile
```

```
plot(...)
```

```
nexttile
```

```
plot(...)
```

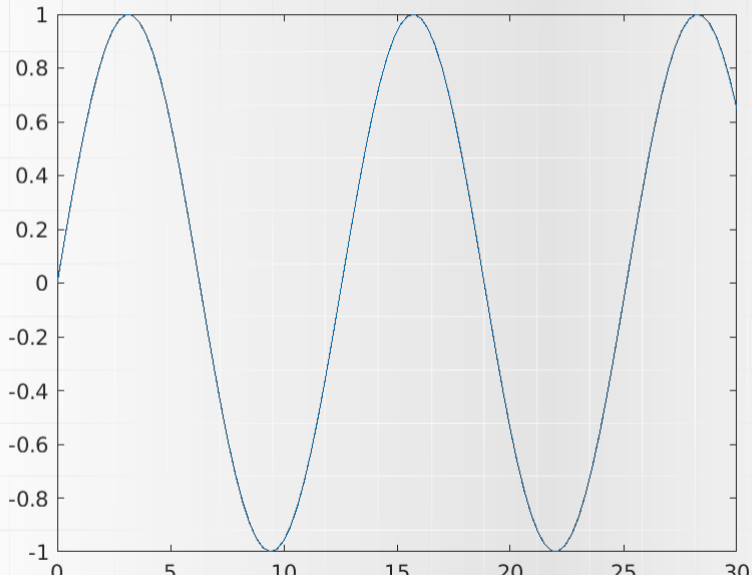
```
nexttile
```

```
plot(...)
```

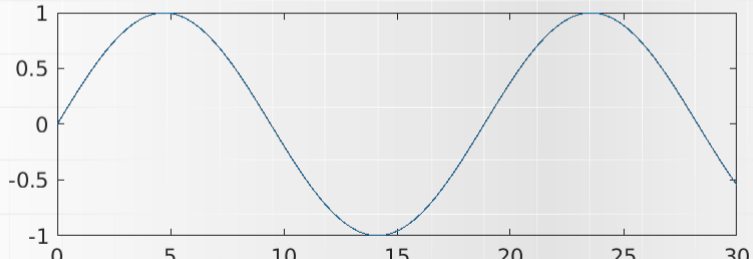
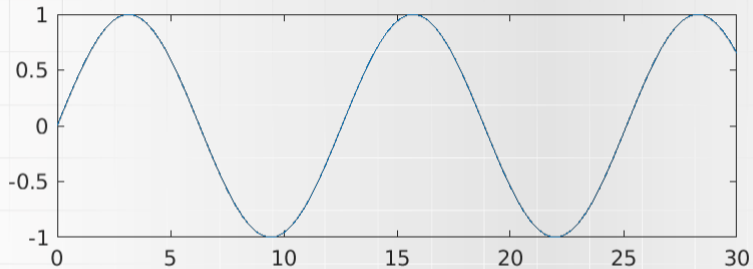
```
nexttile
```

da w efekcie

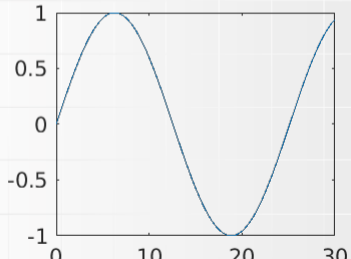
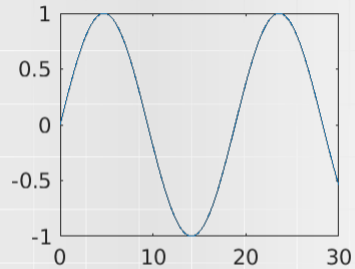
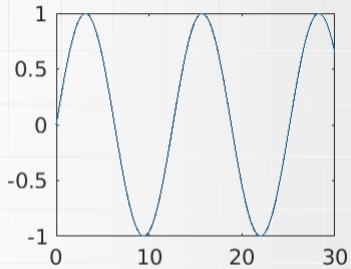
Przykład

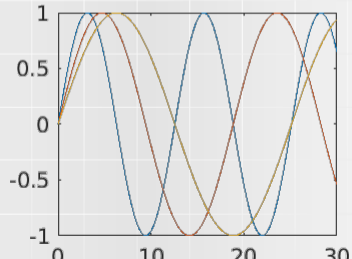
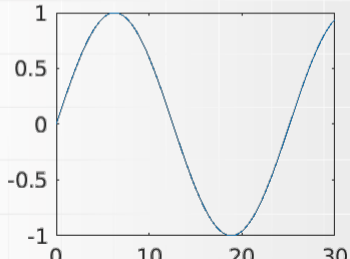
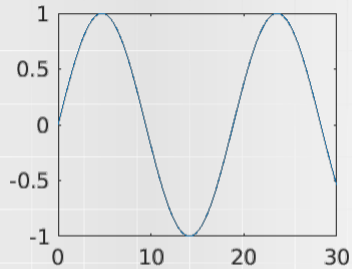
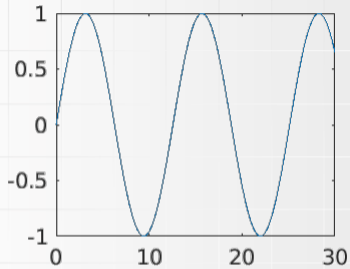
Przykład

Przykład

Przykład

Zapis wykresu do pliku I

1. Najprościej skorzystać z polecenia **File**→**Save** dostępnego w okienku wyświetlającym wykres
2. Zostanie on zapisany jako plik o rozszerzeniu `.fig` rozpoznwanym przez MATLABa; po kliknięciu w nie — ponownie otworzy się okienko z wykresem
3. Można też użyć polecenia **File**→**Save as** pozwalającego zapisać wykres w różnych formatach
 - ▶ `fig`
 - ▶ `bmp`
 - ▶ `pdf`
 - ▶ `svg`
 - ▶ `jpg` (niezalecane)
 - ▶ `png`

Zapis wykresu do pliku II

► eps

4. Jest też funkcja `hgexport()`

```
f = figure  
plot(...)  
hgexport(f, `plik`)
```

Niestety, standardowo zapisuje w formacie eps. Możliwa jest zmiana tego formatu jak i innych parametrów tworzonego pliku, ale...

5. Kolejna funkcja to `saveas()` już nieco bardziej sensowna

```
f = figure  
plot(...)  
saveas(f, 'plik')
```

Zapis wykresu do pliku III

rozszerzenie pliku powinno wskazywać na format w jakim ma być zachowany wykres

Extension	Resulting Format
.fig	MATLAB® FIG-file (invalid for Simulink block diagrams)
.m	MATLAB FIG-file and MATLAB code that opens figure (invalid for Simulink block diagrams)
.jpg	JPEG image
.png	Portable Network Graphics
.eps	EPS Level 3 Black and White
.pdf	Portable Document Format
.bmp	Windows® bitmap
.emf	Enhanced metafile
.pbm	Portable bitmap

Zapis wykresu do pliku IV

.pcx	Paintbrush 24-bit
.pgm	Portable Graymap
.ppm	Portable Pixmap
.tif	TIFF image, compressed

Zapis wykresu do pliku V

6. Jest wreszcie polecenie `exportgraphics()`, którego można użyć tak:

```
p =(gcf);  
exportgraphics(p, 'r.png')
```

albo tak

```
p = figure  
...  
exportgraphics(p, 'r.png')
```


Kończymy z funkcjami

Programowanie funkcji

1. Pisząc funkcję należy dobrze obmyślić jej

- ▶ **algorytm**,
- ▶ **listę argumentów** wejściowych
i
- ▶ **listę wyników**.

2. Wewnątrz funkcji można korzystać z następujących zmiennych:

- ▶ `nargin` — liczba podanych (podczas wywołania funkcji) argumentów wejściowych;
- ▶ `nargout` — liczba podanych (podczas wywołania funkcji) argumentów wyjściowych.

Dostępne polecenia

- ▶ `if, elseif, else`
- ▶ `switch, case, otherwise`
- ▶ `for`
- ▶ `while`
- ▶ `break`
- ▶ `return`
- ▶ `continue`
- ▶ `pause`
- ▶ `end`

Przykład margin 1

Tworzymy prostą funkcję sumującą dwa argumenty. Jej treść jest następująca:

```
function y = addme(a, b)
    y = a + b;
end
```

Zapisujemy ją w pliku `addme.m` i badamy zachowanie.

Zacznijmy od `help` (nawet jeżeli nie ma komentarza dostaniemy jakąś informację):

```
>> help addme
addme is a function.
    y = addme(a, b)
```

A teraz już użycie:

Przykład nargin II

```
>> addme(1)
```

```
Not enough input arguments.
```

```
Error in addme (line 2)
```

```
    y = a + b;
```

Dostajemy informację o zbyt małej liczbie argumentów.

```
>> addme(1, 2, 3)
```

```
Error using addme
```

```
Too many input arguments.
```

Teraz o zbyt wielkiej.

```
>> addme(1, 2)
```

```
ans =
```

```
    3
```


Przykład nargin III

Teraz OK.

Możemy jednak sprawdzić liczbę argumentów. Zmodyfikowana funkcja wygląda tak:

```
function y = addme(a, b)
    switch nargin
        case 2
            y = a + b;
        case 1
            y = a + a;
        otherwise
            y = 0;
    end
end
```


Przykład margin IV

I kolejne testy:

```
>> addme(1)
```

```
ans =
```

```
2
```

```
>> addme(2, 3)
```

```
ans =
```

```
5
```

```
>> addme
```

```
ans =
```

```
0
```

Poprawnie reaguje na sytuację braku, jednego i dwu argumentów.

Przykład margin V

```
>> addme (2, 3, 4)
```

```
Error using addme
```

```
Too many input arguments.
```

W przypadku zbyt wielkiej liczby argumentów ciągle jest błąd!

Argumenty wyjściowe funkcji I

1. W odróżnieniu od wielu innych języków programowania funkcje MATLABa mogą zwracać kilka argumentów.

Niech nasza funkcja wygląda tak:

```
function [a b c] = abc(x, y)
    a = x + y;
    b = x - y;
    c = nargin;
end
```

Funkcja może zwracać do (bo nie musimy korzystać ze wszystkich!) trzech wartości:

Argumenty wyjściowe funkcji II

```
>> abc(1, 2)
```

```
ans =
```

```
    3
```

Jeden argument — tylko suma

```
>> [A B] = abc(1, 2)
```

```
A =
```

```
    3
```

```
B =
```

```
   -1
```

Dwa argumenty: suma i różnica

Argumenty wyjściowe funkcji III

```
>> [A B C] = abc(1, 2)
```

```
A =
```

```
3
```

```
B =
```

```
-1
```

```
C =
```

```
3
```

Trzy argumenty — również liczba argumentów

```
>> [A B C D] = abc(1, 2)
```

```
Error using abc
```

```
Too many output arguments.
```

Argumenty wyjściowe funkcji IV

Cztery argumenty — błąd.

Zmienna `nargout` pozwala sterować obliczeniami w zależności od oczekiwań użytkownika.

Na przykład, gdy obliczenie jednej ze zwracanych wartości wymaga sporych obliczeń, można pominąć ten etap, gdy użytkownik nie potrzebuje jej.

Inne rodzaje wykresów

Rozkłady danych I

1. Histogramy

- ▶ `histogram` Histogram plot
- ▶ `histogram2` Bivariate histogram plot
- ▶ `morebins` Increase number of histogram bins
- ▶ `fewerbins` Decrease number of histogram bins
- ▶ `histcounts` Histogram bin counts
- ▶ `histcounts2` Bivariate histogram bin counts

2. `h = histogram(X)` rysuje histogram, parametry są dobierane automatycznie, choć można podać liczbę przedziałów, albo ich zakresy
3. `[N, edges] = histcount(X)` zwraca w formie wektorów wybrane automatycznie zakresy (`edges`) i liczbę obserwacji wpadających do każdego z nich (`N`); nie rysuje wykresu!

Rozkłady danych II

4. Mając narysowany histogram można odpytać o wszystkie ważne wartości

```
h = histogram(X);
```

```
...
```

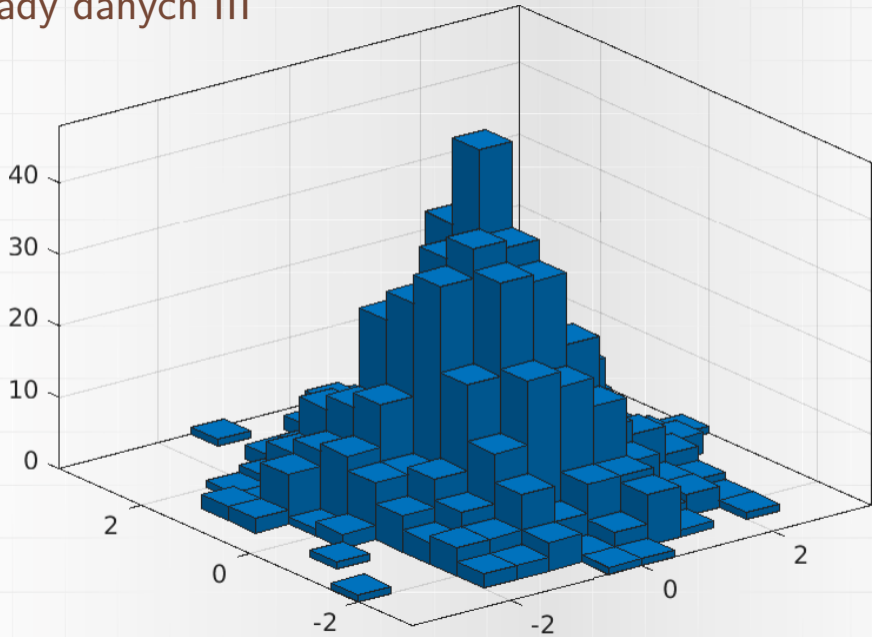
```
h.NumBins    % liczba przedziałów
```

```
h.BinEdges   % granice przedziałów
```

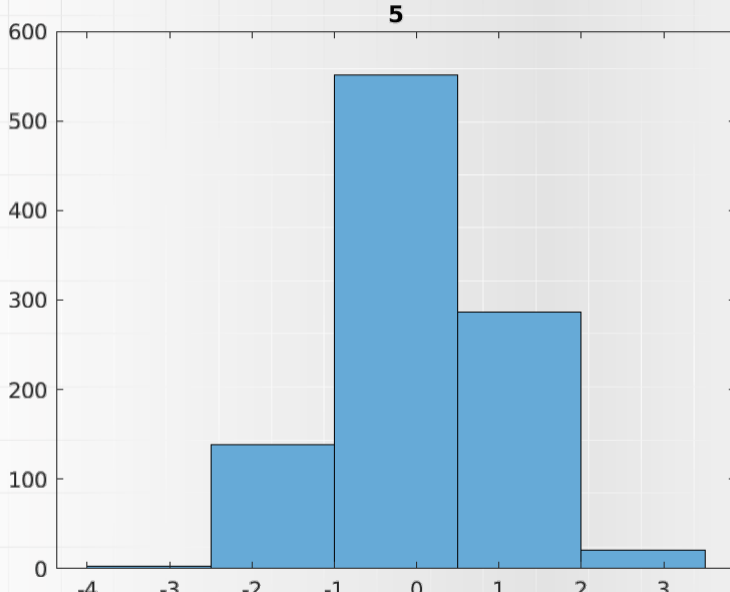
```
h.Values     % liczba zaobserwowanych wartości w każdym przedział
```

5. Gdy mamy dwie cechy, które chcemy przedstawić na wspólnym histogramie użyjemy funkcji `histogram2(X, Y)`.

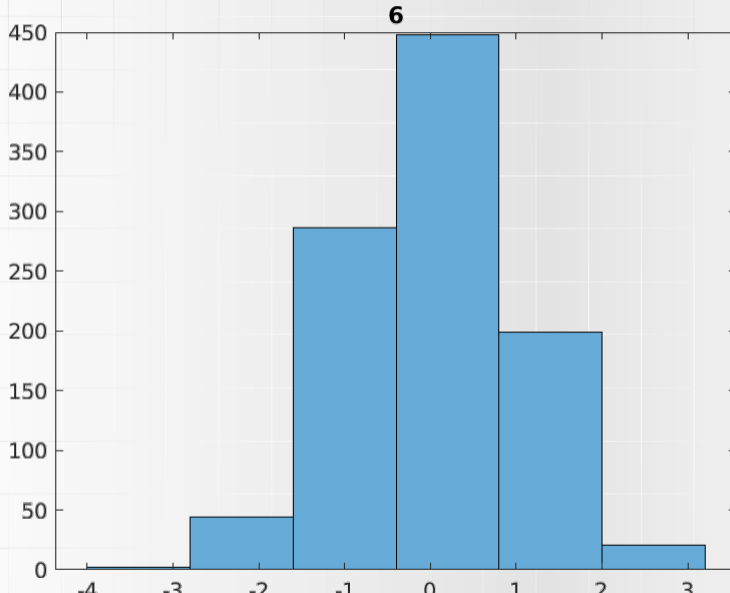
Rozkłady danych III

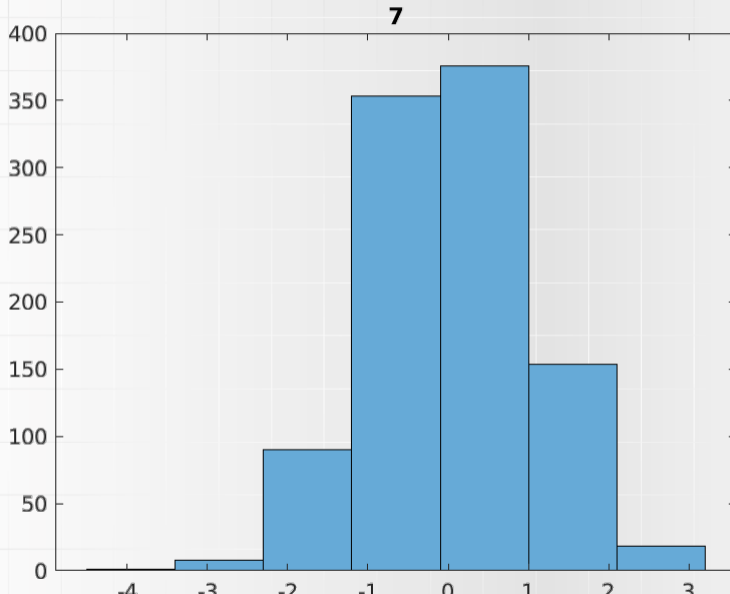
Przykład

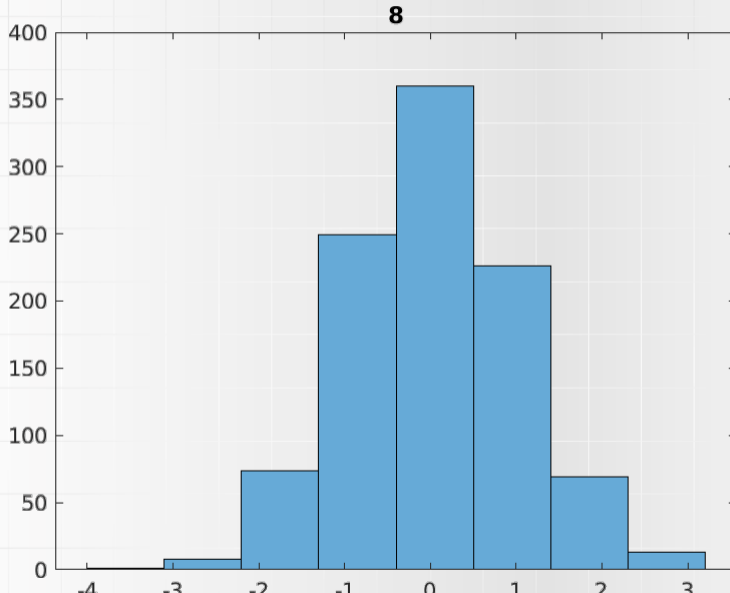
Przykład (morebins)

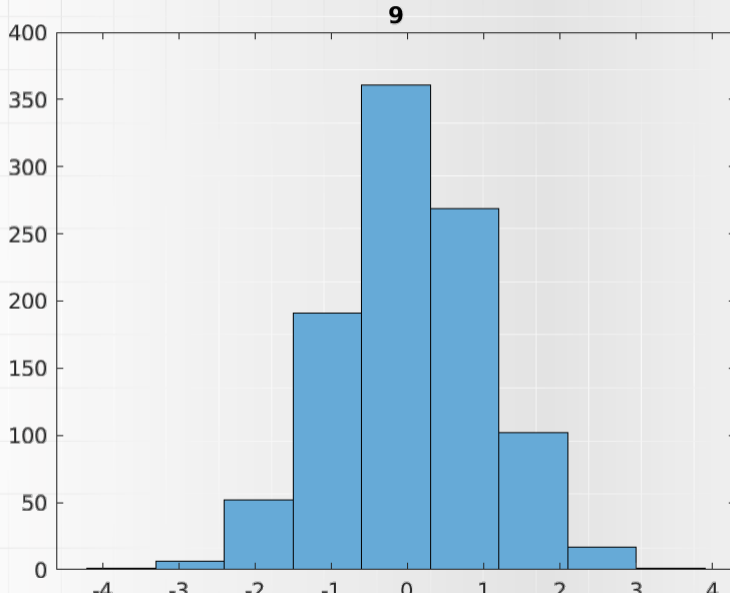
Przykład (morebins)

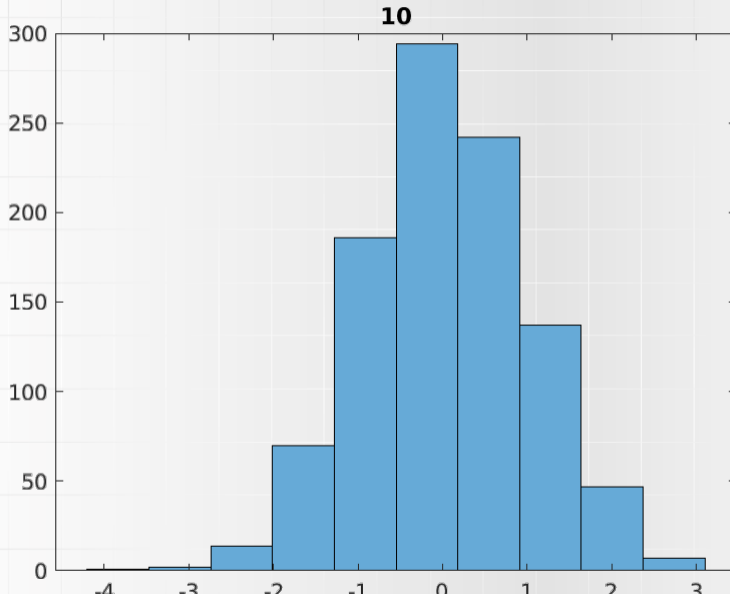
Przykład (morebins)

Przykład (morebins)

Przykład (morebins)

Przykład (automatyczny dobór przedziałów)

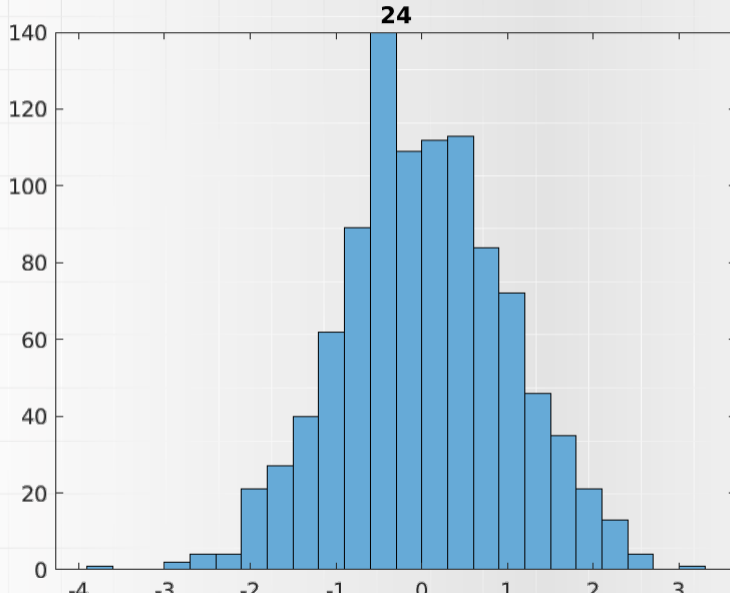

Diagram kołowy I

1. $\text{pie}(X)$ rysuje diagram kołowy na podstawie danych w X . Każdy wycinek koła odpowiada jednej wartości z X
 - ▶ gdy $\text{sum}(X) \leq 1$ wartości odpowiadają powierzchni wycinków.
 - ▶ gdy $\text{sum}(X) < 1$ — tylko część diagramu będzie wypełniona

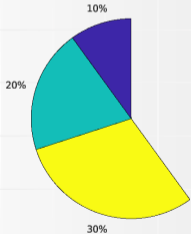
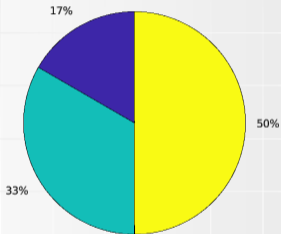

Diagram kołowy II

- ▶ gdy $\text{sum}(X) > 1$ wartości są normalizowane $X/\text{sum}(X)$ i rysowany jest wykres

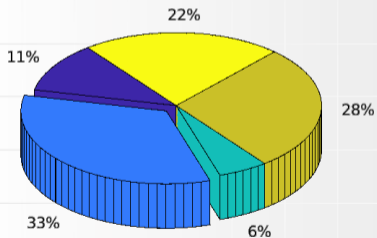

- ▶ Należy unikać tworzenia wykresów o zbyt wielu wycinkach

pie3

- ▶ diagram kołowy „3-d”

```
x = [1,3,0.5,2.5,2];  
explode = [0,1,0,0,0];  
pie3(x,explode)
```


boxplot

Funkcja dokonuje podstawowej analizy statystycznej danych i przedstawia je w graficzny sposób:

- ▶ Na każdym polu środkowy znak wskazuje medianę,
- ▶ a dolna i górna krawędź pola wskazują odpowiednio 25. i 75. percentyl.
- ▶ „Wąsy” rozciągają się do najbardziej ekstremalnych punktów danych, które nie są uważane za wartości odstające,
- ▶ a wartości odstające są wykreślane indywidualnie za pomocą symbolu „+”.

```
load carsmall
boxplot(MPG,Origin)
title('Miles per Gallon by Vehicle Origin')
xlabel('Country of Origin')
ylabel('Miles per Gallon (MPG)')
```

Miles per Gallon by Vehicle Origin

